

Arrest

nr. 72 452 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, van Kosovaarse nationaliteit, verklaren dat zij op 10 augustus 2010 het Rijk zijn binnengekomen en dienen op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 10 februari 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 mei 2011 met nr. 62 196 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 13 september 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van de verzoekster.

Op 21 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

Op 27 september 2011 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten –asielzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde R.I.

geboren te (...)

van nationaliteit: Kosovo

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 26/05/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 27 september 2011 wordt ook ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten –asielzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde R.F.

geboren te (...)

van nationaliteit: Kosovo

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 26/05/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 10 oktober 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 van het EVRM, art. 9ter van de Verblijfwet, van de motiveringsplicht en van de beginselen van Behoorlijk bestuur ondermeer, het redelijkheidsprincipe en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissing vermelden:

Op 26/05/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Dat verzoekers een asielaanvraag hebben ingediend na aankomst in België in augustus 2009 gezien zij in hun land van herkomst te vrezen hebben voor discriminatie omwille van hun Roma-etniciteit en lidmaatschap van de United Roma Party.

Dat verzoekers wel degelijk gerechtigd zijn op asiel of minstens de subsidiaire bescherming.

Dat tweede verzoeker voorts kampt met een medisch probleem waarvoor zij een aanvraag tot verblijf om medische redenen hebben ingediend op 10.10.11.

Dat de bestreden beslissing ook hierom dient vernietigd te worden.

De bestreden beslissing verleent een duur van 7 dagen voor vrijwillig vertrek doch verzoekers reeds 2 jaar in België zijn.

Dat een duur van 7 dagen onredelijk kort is om een definitieve terugkeer naar het thuisland te organiseren gelet op hun duurzaam en ononderbroken verblijf van 2 jaar.

Verweerster kan een duur tussen de 7 en 30 dagen bepalen.

Doch dient bij het uitoefenen van deze beslissing in alle redelijkheid te handelen en niet op arbitraire wijze.

Uit de bestreden beslissing blijkt in het geel niet welke belangenafweging verweerster heeft gedaan bij het vastleggen van de duur voor vrijwillige terugkeer.

Blijkbaar vertrekt men standaard van de minimumduur.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers nalaten de motieven van de bestreden beslissing te bekritisieren en dat ze niet verder komen dan de vermelding dat zij een asielaanvraag hebben ingediend in augustus 2009 en een summiere verwijzing naar de in hun asielaanvraag omschreven problemen. De verwerende partij wijst er echter op dat deze elementen reeds het voorwerp uitmaakten van een diepgaand onderzoek van hun asielaanvragen. De commissaris-generaal weigerde op 7 maart 2011 aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hetgeen bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De verwerende partij wijst er verder op dat ook verzoekers' verwijzing naar een medisch probleem niet ernstig is aangezien hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 21 september 2011 ongegrond werd verklaard. De verwerende partij stelt dat de beweerdde problemen in het land van herkomst en de medische problematiek, ten gronde en diepgaand werden onderzocht en dat na het afsluiten van deze aanvragen enkel kon worden vastgesteld dat verzoekers illegaal op het grondgebied verblijven en er kon hen met een correcte toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven. De verwerende partij wijst er verder op dat in het kader van huidig beroep tegen deze bevelen geenszins het onderzoek van voornoemde asielaanvragen en de aanvraag 9ter worden overgedaan noch heeft huidig beroep deze asielbeslissingen of voornoemde beslissing inzake hun medische verblijfsaanvraag tot voorwerp.

Daarnaast merkt de verwerende partij op dat om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, verzoekers dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekers maken volgens de verwerende partij een schending van dit artikel niet aannemelijk. Verzoekers tonen volgens de verwerende partij met vage en

blote beweringen geenszins *in concreto* aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De verwerende partij wijst er tenslotte op verzoekers niet *in concreto* aantonen waarom het hen onmogelijk zou zijn om binnen deze termijn vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissingen. Met de loutere bewering dat zulks onredelijk zou zijn zonder dit verder uiteen te zetten, tonen verzoekers geenszins *in concreto* aan dat de aangevoerde beginselen of bepalingen hierdoor geschonden zouden worden.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar hun asielaanvragen en stellen dat zij wel degelijk gerechtigd zijn op asiel of minstens subsidiaire bescherming, merkt de Raad vooreerst op dat de *in casu* bestreden beslissingen de bevelen om het grondgebied te verlaten betreffen en dus niet de beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Daarenboven merkt de Raad op dat het beroep dat verzoekers tegen de beslissingen van 7 maart 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers werden geweigerd, reeds werd behandeld door de Raad, die bij arrest nr. 62 196 van 26 mei 2011 eveneens aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Waar verzoekers vervolgens verwijzen naar het medisch probleem van verzoekster en stellen dat zij op 10 oktober 2011 hiervoor een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden waardoor de bestreden beslissingen moeten vernietigd worden, herhaalt de Raad dat de *in casu* bestreden beslissingen de bevelen om het grondgebied te verlaten betreffen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers deze aanvraag pas indienden nadat de bestreden beslissingen reeds waren genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris, zodat het niet aan de verwerende partij kan verweten worden met deze aanvraag geen rekening te hebben gehouden. Uit het dossier blijkt dat verzoekers reeds op 10 februari 2010 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden en dat deze op 21 september 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris ongegrond werd verklaard. De verwerende partij heeft dus pas nadat de gemachtigde van de staatssecretaris op 21 september 2011 de aanvraag ongegrond verklaarde, de bestreden beslissingen genomen.

In de mate waarin verzoekers in het middel de korte periode van 7 dagen om het land te verlaten aanvechten, moet erop worden gewezen dat de termijn die aan verzoekers werd gegeven om het grondgebied te verlaten louter een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten is. Deze uitvoeringsmodaliteit kan evenwel niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van verzoekers wijzigt, zodat de kritiek gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit onontvankelijk is. Verzoekers tonen alleszins niet aan welke bepaling zij hierdoor geschonden achten.

Gelet op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 62 196 van 26 mei 2011 de beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum, hetgeen niet betwist wordt door verzoekers in hun verzoekschrift, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om *in casu* bevelen om het grondgebied te verlaten- asielzoeker te nemen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin

vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Waar verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient opgemerkt te worden dat verzoekers, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekers volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers stellen dat zij wel degelijk gerechtigd zijn op asiel of minstens op de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 62 196 van 26 mei 2011.

Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekers opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM niet hebben aangetoond. Voor zover verzoekers kritiek leveren aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een nieuwe beoordeling vragen, merkt de Raad op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad *in casu* in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

De Raad wijst erop dat verzoekers louter stellen dat zij wel degelijk gerechtigd zijn op asiel of minstens de subsidiaire bescherming, en dat zij hierbij geen enkele vorm van bewijs van hun vrees naar voorbrengen, of geen enkele verdere uitleg of concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen aanbrengen, noch bewijzen die aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst voor hen een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Zij tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Op 6 december 2011 hebben verzoekers een bijkomend stuk ingediend waaruit blijkt dat zij een verzoek hebben gericht tot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het Europees Comité voor Vluchtelingen Zaken, het Rode kruis en het "Internationaal Hof Srabourg – FRANCE".

De Raad werpt op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet niet in de mogelijkheid tot het indienen van bijkomende stukken in het raam van een annulatieprocedure. Derhalve wordt het door verzoekers op 6 december 2011 ingediende stuk om die reden uit de debatten geweerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET